

реи; и 4. да се позволи отварянето на една българска печатница въ Цариградъ, гдето да се печататъ най-необходимитъ свѣтски и черковни книги.

Въ течение на 1845 г. въ Цариградъ билъ направенъ отъ турска страна опитъ да се реформира нѣкакъ държавното управление съгласно Гюлханийския хатишерифъ, като се дадатъ нѣкои права на народноститъ, съ огледъ на една културна автономия. По инициатива на Риза паша, френски възпитаникъ, благосклоненъ донѣкъде къмъ българитъ, правителството свикало едно Народно събрание, което трѣбвало да разгледа най-неотложнитъ нужди на областитъ и да препоръча мѣрки за стопанско и обществено подобрене. Но въ Събранието се явили отъ българска страна хора прости и малодушни, неспособни да отстояватъ българскитъ искания. И председателтъ, Сулейманъ паша, като закрилъ това безплодно събрание, изпратилъ депутатитъ по домоветъ имъ съ поръчка да съобщаватъ справедливитъ народни желаня на султана и да подпомагатъ мюдюритъ при прокарването на набеязанитъ отъ правителството данъчни, просвѣтни и стопански реформи.

Селимински, който следъ пристигането си въ Цариградъ и Букурещъ узнава всички подробности около сждбата на почтения старецъ Бозвели и на изпълнения отъ несъкрушима смѣлостъ свой атински другаръ Илариона, не ще остане спокоенъ. Нали той е напълно солидаренъ съ тѣхъ въ свещени устреми и въ дългъ къмъ народа си? Зрелището на единъ величавъ двубой между новата българска партия, силна само съ правото си и младенческата си енергия, и мощната патриаршия, разклатена отъ поквара и крепена съ интригитъ си, ще извика у него приливъ на воля за отпоръ, чрезъ организуване на народнитъ сили. Въ положението, въ което сега се намира, той има само едно оржие за борба — словото. И първото, за което той ще се залови откакъ уреди частнитъ си работи и получи служебно мѣсто като лѣкарь, е да призове познатитъ си интеллигентни кржгове къмъ живъ интересъ за голѣмото българско дѣло. Доколкото можемъ да сждимъ за дейността му по непълнитъ свидетелства и документи, оставени отъ него, той спира внимание най-напредъ на словото, произнесено на 7 май 1845 г. отъ Сулейманъ паша,